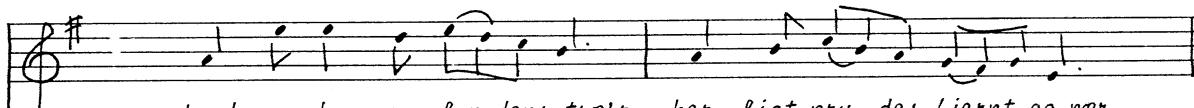
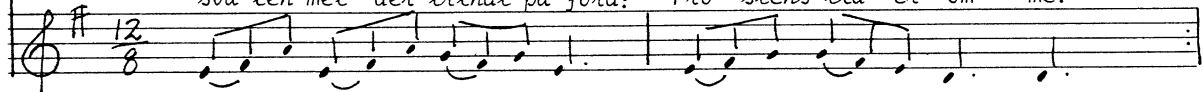
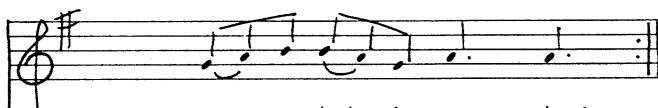
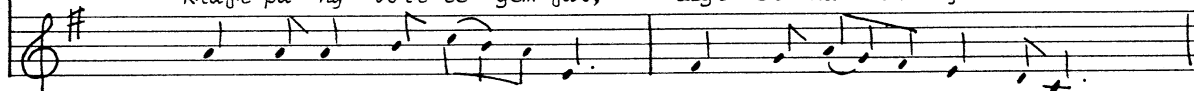

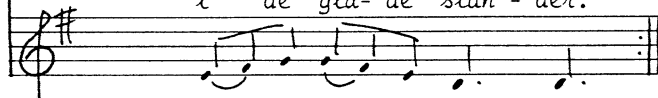
1. Fry- de- ligt med ju - bel- kor hil- ses vå- rens kom - me,
sva- len mel- der trindt på jord: "Fro- stens tid er om - me!"

Land og hav og lun- dens træ'r her - ligt pry- des fjernt og nær,
Kraft på- ny vort le- gem får, lægt er nu vort hjer- te- sår

ny - e skab- nings un - der!
i de gla- de stun - der.

2. Jordens rige blomsterpragt,
skovens grønne smykke,
fuglesangens tryllemagt
fylde os med lykke.
Havets storme raser ud,
luften hærges ej af slud,
duggens perler rene,
samler solens stråleglans
i en dejlig perlekrans
rundt på græs og grene.

3. Hvor dog Gud er god og viis!
hvor er verden fager!
Hvor dog alt til Herrens pris
ånd og tanke drager.
Han har stort og småt på jord,
urten, som på marken gror,
form og farver givet.
Efter nat vi dagen nu
hilse vil med frejdig hu,
takke Gud for livet.

Til denne sats kan desuden synges Påskesalmen (DDS 205) "Verdens igenfødelse"
- når man blot undlader at gentage satsens 2. del.